

Ó VSTÚPIŤ NA NEBESÁ....

Ó, vstúpiť na nebesá: aká myšlienka to:
Jak vznešená, jak krásna, velebná i svätá;
nad purpur panovnícky, boháčovo zlato,
nad vnađu, rozkoš, slávu pozemského sveta:
nad všetko, čo je snom i túžbou, šťastím ľudí,
bo ľza ním v skvost sa ubrať, z neho dúškom upiť
si nad všetko, čo obdiv, závišť tu dol budí
netakšia myšlienka, oj! – na nebesá vstúpiť!

A či to v stave človek, kým je v putách tela,
na zemi lípiť rabom, sťa červ v prachu prťí,
obratý o to, čo mal deckom od anjela,
neočistený ešte z brudu súžbou smrti;
kým putujúc tu, blúdi, potkýňa sa, padá
tak snadne, volil-li smer dobrých predsavzatí,
sťa loptu odráža ho nehôd – náhod vláda,
mdlôb vlastných sváži ťarcha, protivný pud vráti...?

Jest jedno okamženie, myslím si ho aspoň: -
Keď klopota dňa usne, zmlkne tržná vrava,
poťahov záujmových, ľudských zväzkov a spôn
zpruž umdlie, zvolnie obruč jarma priliehavá,
jak v zoblíkaní šat – tma, pokoj, srdce buší
len času hodinkou – niet viac kam pripäť zmysly
v komôrke tichej: možný iba návrat k duši
z ciest sveta, z citu dráh: v stav mysle neodvislý;

keď takto upravená do seba je snaha,
had krvi spí, lesk, márnosť s pokušením vonku;
len knôtom telo, nímž plá sviecou duša nahá,
či podstavcom kde vzkvitá, na chatrnom stonku
jak ľalia, i čaká záchvat, útrh boží –
to chvíľka oná! Človek zrazu zachveje sa,
ucítiať, na srdce jak Boh mu prsty vloží:
i v premenení blahom stúpa na nebesá...

Ó, šťastný, trikrát šťastný, kto je schopný toho:
udusiť vášní búrku v sebe, srdca city
na líče ducha zjasniť, zahorieť – ó, mnoho
v tom milosti! nech bárs to zápal okamžitý.
Ochutnal nebo už tu u modlitby stola,
z hymnickej čaše; ono je mu zaslúbené –
Ach, Bože, že i rada chytá naša vôľa
i zas len nechá ujst' to sväté okamženie!